

Smak og behag kan diskuteres

Taler

Tor Åge Bringsværd

Dato

17 september 2013

Sted

Kunsternes Hus, Oslo

Omstendigheter

Tale under lanseringen av det nye nettstedsskriftet Periskop

- 1 Barn har minst makt i samfunnet og ingen økonomiske muskler, så de må i alle sammenhenger - sammen med pensjonistene - finne seg i å bli plassert nederst ved bordet. Slik er det for kultur for barn også, det vi med et fellesnavn kaller barnekultur. Nederst ved bordet og sist i køen, bortsett fra de få gangene da den
- 5 voksne verden plutselig får vond samvittighet - for det hender det jo heldigvis at den får. Den burde bare kjenne på samvittigheten langt oftere.

- Det er dette jeg har tenkt å drodle litt fritt rundt - men selv om jeg kommer til å ta utgangspunkt i mitt eget yrke, som forfatter, tror jeg nok at det jeg sier
- 10 dessverre gjelder for andre kunstnergrupper også.

- Billedbøker - ja, nettopp billedbøker - er blitt mer og mer viktige for meg. Mye viktigere enn å skrive romaner (selv om jeg skriver en hel del av det slaget også.) Og jeg oppfatter det ikke bare som arrogant, men direkte dumt, det som hender
- 15 meg av og til og i hvert fall nesten hver høst: At folk stanser meg og spør om jeg kommer med en ny bok i år - og hvis jeg svarer: Ja. Jeg har laget en billedbok, den handler om osv, så vil den som har spurt helt sikkert lytte med tomt ansikt - og man formelig aner at ordene riktignok går inn gjennom ørene, men at de helt opplagt blir til røk inne i hodet - og så sier han kanskje: Javel. Eller han tar sats
- 20 og sier: Det var ikke sånn jeg mente det, jeg mente: Kommer du ikke snart med en ordentlig bok? Og jeg vet at det han helst har lyst til å si er: Ja, for du trenger jo ikke å skrive for barn, du får jo antatt ordentlige bøker også!

- Etter min mening er dette å snu tingene fullstendig på hodet. Og blir jeg
- 25 skikkelig provosert kan jeg for eksempel finne på å si at: Jeg skriver for barn fordi jeg liker å ha et publikum som er våkent og skarpt nok til å forstå og fornemme ting som ikke alltid lar seg forklare. Jeg skriver for barn fordi jeg liker

30 å ha et intelligent publikum som ikke nødvendigvis må ha alt inn med teskjeer,
men som er lekent og fantasirikt nok til å henge med i svingene selv om bordet
skulle løfte seg og fly ut gjennom vinduet. Barn er kloke nok til å akseptere at
det finnes situasjoner der også dyr og blomster kan snakke, og forståelsesfulle
nok til å innrømme også fisk og skalldyr har et privatliv. Jeg skriver for barn
fordi barn ikke ustanselig roper på en bruksanvisning.

35 For meg er det samtidig et spørsmål om å holde meg språklig våken. Og da vet
jeg ingen bedre måte enn å holde kontakten med barn. Barn bruker nemlig ofte
språket på en slik måte at det er som om vi hører ordene for første gang.
Nærmere den «rene» poesi er det ikke mulig å komme. Hvis vi tar oss tid til å
40 lytte.

Dessuten er det min overbevisning at mennesker er som trær. Vi er fulle av
årringer. Vi er ikke bare den vi akkurat nå «er». Vi er også alle dem vi har
«vært». Den femåringen jeg en gang var, den ungdommen, den tredveåringen,
45 den førtiåringen, den femtiåringen jeg var - alle disse bærer jeg fremdeles med
meg. Og alle disse versjonene gjelder det å holde kontakt med - slik at vi ikke
mister oss selv... Dypt der inne - bak skjegg og dobbelthaker - lever ennå barnet i
oss. Og mister vi for alvor kontakten med den minste i oss - da tror jeg vi virkelig
er ille ute. Da er vi blitt voksne på den aldeles gale måten. Så når jeg skriver for
50 de minste, så skriver jeg for den minste i meg selv. Sånn er det.

Men billedbøker er jo ment for ganske små barn, ikke sant? Joda, det kan de
være. Men de trenger slett ikke alltid å være det! De kan være for barn av alle
aldre, ja, de kan til og med passe for barn som er blitt så gamle at de selv er blitt
55 foreldre! For en bok kan nemlig også være et torg - en møteplass for mennesker
fra flere generasjoner. Dette har på sett og vis vært mitt hovedprosjekt de siste
tyve årene: å forsøke å lage bøker og skuespill som både voksne og barn kan ha
glede av, lese sammen, se sammen - kanskje forstå forskjellig - men likevel dele en
opplevelse.

60 Men hva er da en «barnebok» - hvis den slik jeg mener nær sagt er «for alle»?
Det er en bok som gjerne tar utgangspunkt i barns behov og barns verden, men
det er en bok som ikke bare er ment for dem som er unge av år, men for alle som
vet at det barnet vi en gang har vært finnes levende inne i oss.

65 Optimistene tror at verden går fremover. Vi pessimister frykter at den går i ring -

slik den antagelig alltid har gjort. For ta nå dette med barnebøker. Hvor lenge har vi ikke snakket om at dette er likeverdig litteratur på linje med alt annet?

- 70 Veldig lenge. Har det hjulpet noe? Tja. Jeg vet ikke hvor mange barnebøker du har sett anmeldt i den avisen du pleier å lese. I de avisene jeg selv leser er barnebøker så godt som usynlige. Kulturjournalister - unntak finnes heldigvis, men flertallet vil ikke nedlate seg til å omtale hverken bøker eller teater som er "bare for barn". Eller de unnskylder seg med at de ikke har noe «greie på det».
- 75 (Men så får de vel for svingende sette seg inn i det? Slik de forhåpentligvis prøver å gjøre med andre ting også?) For selv om det naturligvis er litt å glede seg over sånn innimellom, så er det langt igjen. Det vil ennå ta lang tid før barneboken er akseptert som et fullverdig medlem av den kulturelle kjernefamilie. (Hvis den noen gang blir det). På samme måte som det også fremdeles vil ta lang tid før alt
- 80 annet arbeid som prioriterer barn og barns behov får den status det fortjener. Mentalitetsforandringer er som kjent de langsomste bevegelser som finnes.

- Jeg har snakket med journalister og redaksjoner om fraværet av barnekultur i spaltene. Jeg har spurt om hvorfor avisen deres ikke har en halv side i uken om
- 85 barnelitteratur og kulturtilbud for barn. Og svaret har hver gang vært like hoderystende. «Men barn leser jo ikke aviser,» sier de og ser overbærende på meg. «Nei,» sier jeg. «Men en slik spalte er jo ikke ment for barn, den er ment for foreldre og besteforeldre, onkler og tanter. Slik at de kan være informert og oppdatert.»

90

Da rister erfarne avisfolk bare enda mer uforstående på de bedrevitende mediehodene sine.

- Og hva med de såkalte damebladene? Faste spalter om barnekultur er naturligvis
- 95 helt uinteressant for dem også. «Men,» pleier jeg å si, «mener dere virkelig at det er INGEN av de kvinnelige leserne deres som har barn? Ingen som kjenner noen barn engang?»

- Hittil har jeg ikke kommet noen vei. Og det er dumt. For hva er den viktigste
- 100 enkeltfaktoren hvis vi vil skape interesse for og anerkjennelse av kunst og kultur for barn og ungdom? Svar: Det ville hjelpe en hel del og ganske mye om massemedia for eksempel forsto at en billedbok og en roman kan være to likeverdige kulturelle uttrykk - samtidig som det ville vært utrolig hyggelig om våre kulturjournalister var like begeistret for kultur som sportsjournalister er for sport!
- 105

Men kanskje henger elendigheten også sammen med den kulturelle snobbetheten som det finnes så utrolig mye av her i den vestlige verdens utkant.

110 Det slår meg for eksempel hvor arrogant den borgerlige kunstverden er når det gjelder forholdet illustratører og (såkalte) «frie bildekunstnere.» Jeg synes det er urimelig og trist at flertallet ikke betrakter illustrasjon som kunst. Men vi har jo en merkelig og snobbete - og alldeles foreldet - definisjon på bildekunst i Norge: For å gjelde som kunst skal et bilde helst være malt med oljefarger, helst være

115 firkantet og det skal absolutt henge på en hvit vegg i et hus som kalles galleri. Man innser ikke at hvert eneste bokhandlervindu er en utstilling av bilder - og av vel så spennende bilder som i mange gallerier. Billedboken er nemlig også en kunstbok! Og særlig interessant, fordi den er en slags mellomting mellom tegneserie og film. Her er det et samspill mellom to likeverdige kunstarter, som

120 begge bidrar til å fortelle historien på sin måte. Ut av dette samspillet kommer så en helt ny grafisk tekst - spennende! Her har vi i det minste et generasjonsproblem. Så la oss håpe at fremtidens kunst- og håndverksskoler er litt mer åpne og litt mindre snobbete. La oss for eksempel håpe at man synes det er like meningsfylt å oppmuntre barn og ungdom til å bruke photoshop og data

125 som å bruke kullstifter og blyant...

Vi har nettopp gjort unna et stortingsvalg, og vi vet: Barn, gamle og syke er grupper man trekker frem og snakker vakkert om under hver eneste valgkamp. Og deretter glemmer. Til fordel for mer "viktige saker". Vi lever i et samfunn

130 styrt av og for sterke, friske, yrkesaktive voksne mennesker. I vår kulturkrets har derfor barndommen liten verdi i seg selv. Så hvem av oss - fra 6 år og oppover - ønsker vel for eksempel å bli kalt «barnslig»? Det er nesten like ille som å bli kalt «snill». Det er liksom heftet noe dumt til det... Nei, målet er å bli «voksen» - så fort som mulig. Og barneværelset er først og fremst et venteværelse. Derfor

135 er det heller ikke rimelig at kultur for barn tas på alvor. Hvem av oss har ikke overhørt kunder som steiler over bokpriser? Så og så mye - for en barnebok? Hør: Barn tjener ikke penger selv. Det er voksne som kjøper bøker til dem. Og de voksne synes ofte å mene at en barnebok bare bør koste en brøkdel av hva en voksenbok koster. For det er jo ikke ordentlig litteratur - det er «bare for barn».

140 Men for meg finnes det ikke noen litteratur som er «større» eller mer «ordentlig» enn annen litteratur. Det finnes bare - subjektivt sett - gode og dårlige bøker. Bøker jeg liker og bøker jeg ikke liker. Og barn er ikke dummere enn voksne. De har bare et litt mindre ordforråd, og færre erfaringer. Men på samme måte som noen bøker kan være vanskelige for barn, så kan andre bøker

være vanskelige for voksne, fordi de har en referansebakgrunn som har fått dem til å stivne i en fastlåst virkelighetsoppfatning. Dessuten: Hvor meningsløst er det ikke å betrakte barn som en grå masse og en gitt størrelse! «Barn liker,» sier man. Eller: «Barn synes». Ville de samme menneskene finne det like naturlig å si «voksne liker» og «voksne synes»? Eller «40-åringer liker» og «30-åringer synes»? Like lite som man kan henvende seg til alle voksne, like lite kan man henvende seg til alle barn. For det finnes ikke noe typisk barn, like lite som det finnes noen typisk voksen. Barn og ungdom er ikke én gruppe mennesker. Like lite som pensjonister er det. Barn og ungdom - og for den saks skyld pensjonister - er mange grupper.

Derfor er det heller ikke så enkelt dette med barnekultur, men det er også det som gjør feltet så spennende!

Foreldre, besteforeldre - for ikke å snakke om onkler og tanter - er etter min mening - og for å sette det på spissen - en vesentlig bremse for utviklingen av god barnekultur. De er en av de mest vesentlige årsakene til at det bildet vi ofte får av barnebøker nærmest er sjenerende konservativt. Barn kjøper ikke sine bøker selv. Barn er prisgitt de voksne og deres kjøpevaner. Og hva kjøper de voksne? De voksne kjøper det de selv leste som barn. Og hva leste de selv som barn? De leste det deres foreldre og tanter og onkler kjøpte til dem. Og så videre. Kultur for barn er med andre ord en relativt treg materie... Såkalte «klassikere» står sterkere her enn på noe annet område innen kulturlivet (hvis vi ser bort fra opera). Men på samme måte som innen opera blir slike klassikere faktisk mer og mer klassikere for hver ny generasjon, stort sett av den grunn at det på forhånd er opplest og vedtatt at de er nettopp klassikere. (På samme måte som noen er kjendiser i Se og Hør fordi de rett og slett er kjendiser i Se og Hør.) Og ingen gidder å sette så mye som et ørlite spørsmålstegn i marginen.

Mine uærbødige påstander er at 1) langt fra alle klassikere fortjener sin stjernestatus, 2) de skygger uanstendig mye for dagens nye litteratur og 3) det hele skyldes stort sett bevisstløshet og rosenrøde feilerindringer fra de voksne.

Jeg tror - med andre ord - at et hovedproblem for såkalt barnelitteratur er dette: Hvordan skal vi få de voksne til å oppdage, se - kanskje til og med lese - det som skjer omkring dem? Hvordan skal vi få dem til å se bakenfor 50-tallsgenerasjonen fra barnetimens glansdager?

185 På teatret er situasjonen enda mer illevarslende. Det burde finnes alternativer til Reisen til julestjernen, Folk og røvere, Pippi og Emil. Men det er de voksne som kjøper billetter - og dette faktum må teatersjefene naturligvis innrette sitt repertoar etter... Og media ofrer det sjelden en tanke, for heller ikke barneteater og dukketeater er ordentlig teater, må vite.

190

Jeg gjentar: for meg er det like viktige å skrive for barn som for voksne. Men jeg merker nesten daglig at det vurderes forskjellig. Når jeg utgir en roman, kommer det som regel anmeldelser og intervjuer i metervis, jeg blir rost til skyene eller dømt nord og ned - alt etter som og om hverandre. Til og med TV og radio er
195 ofte interessert. Med andre ord: boken finnes. Når jeg utgir en billedbok er det nesten makabert annerledes. Jeg har faktisk opplevd å skrive barnebøker som har fått flere priser enn avisomtaler. Hvis de da er blitt omtalt i det hele tatt. Med andre ord: boken finnes ikke - sett med den voksne verdens øyne. For meg personlig er dette ikke noe stort problem. Jeg er som sagt en litterær bonde. Jeg
200 driver vekselbruk. Jeg får min dose klapp på ryggen og trøkk i trynet. Men jeg kjenner ofte harme på gode barnebok-kollegers vegne. Det må være tungt og føles urettferdig alltid å bli tiet ihjel og oversett, alltid å skulle regnes til litteraturens 2. divisjon bare fordi man mener det er like viktig å skrive for barn som for voksne. Og det spiller ingen rolle hvor gode bøkene er heller. De er
205 liksom annenklassens uansett.

Ser vi oss omkring i dagens samfunn, kan vi et kort øyeblikk bli blendet av en optimistisk illusjon. Det kan nemlig synes som om alle oppegående foreldre for tiden mener at det er viktig å la barna utfolde seg - både på den ene og den andre
210 måten. Man oppmuntrer barn til å tegne og male, forme figurer med leire og plastelina. Man synger med dem. Man kjører frem og tilbake til tusen fritidsaktiviteter med bilen full av lydbøker og nettbrett. Man vil gjerne at de skal lære å spille et instrument. Små piker sendes på ballettskole. Selv folk som vanligvis aldri gidder å åpne en bok, begynner plutselig og uten noen som helst
215 oppfordring å lese høyt for sine små på sengekanten... Så egentlig skjønner jo de fleste hvor bra det er? Å, nei. Det stikker nok ikke så dypt. Men...alle er jo enige om hvor fint det er med skaperglede og hvor viktig det er å stimulere fantasien? Tja... Jeg mener: hvis folk virkelig hadde ment at alle disse aktivitetene var så viktige, hvorfor driver de ikke med dem selv? Hvorfor er det så få voksne som
220 tegner, maler, former med leire, klipper silhuetter og spiller dukketeater? Barn har jo øyne i hodet. Og modellene rett foran seg. Hvorfor har de voksne sluttet å spille piano? Hvorfor har de aldri tid til å lese en bok? Det er jo så viktig alt

225 sammen for ens personlige utvikling? Kanskje de fleste voksne rett og slett er så utviklet at det ikke går an å komme lenger i noen retning - hverken opp eller ned, ut eller inn, hit eller dit? Det finnes sikkert snillere ord for det, men naturligvis er det juks alt sammen. I og for seg mener nok de fleste at det er hyggelig at barn har fantasi. Men det er også ventet at de skal vokse det av seg. For - la oss se det i øynene - i det strømlinjeformede, effektive, rasjonelle
230 samfunnssystem som vi så flittig har bygd opp omkring oss, er det egentlig veldig liten plass til fantasi og drøm. Det er borkastet tid, unyttig lek og sånt-blir-du-ikke-mett-av.

235 Vår tid og vårt samfunn forstår bare ett språk - penger. Derfor ønsker vi egentlig mennesker som gjør det de skal - uten ettertanke, uten tvil, uten undring. Og derfor må fantasien - og trangen til å lage unyttige kruseduller - drepes. For fantasien lærer oss jo nettopp å tenke annerledes - tvile - undre oss - kanskje til og med snu tingene opp ned. Og hvem vet om vi ikke til og med kan ende som varslere?!

240

Men hvorfor dreper man ikke fantasien før? Hvorfor knuser man den ikke allerede når barnet er i fireårsalderen?

245 Jo, det er først når et menneske er blitt såkalt voksen, dvs. er kommet i den alder at det har begynt å arbeide, er blitt et tannhjul, at det er av betydning at det har mistet sin fantasi - når det er blitt produsent. Da er det viktig. Ikke før. For barnet er ingen produsent. Derfor - tenker det kyniske samfunn - la oss se om vi ikke tvertimot kan vri og vrenge litt på det eiendommelige og for så vidt brysomme faktum at små mennesker fødes med lengsel etter fingermaling, troll
250 og vingehester. Kanskje vi til og med kan gjøre penger på det også! Så la oss ikke drepe disse grillene med en gang. For all del. La oss bare ta sikte på at fantasien skal være død når barnet er omtrent seksten år gammel, for eksempel i forbindelse med konfirmasjonen? ("Du er stor nå! Nå må du se og bli voksen!"). Men ikke før. La oss bare få den under kontroll. La oss pine den langsomt i hjel.
255 Og la oss tjene så mye vi kan underveis. Slik har det seg at Disney og andre økonomiske ulver stadig glefser etter våre lommebøker og pisser oss god samvittighet oppetter ryggen hver gang vi lar barna se Løvenes konge. Slik har det seg at vi lærer våre barn å tilbe smurfer og barbie-dukker. Tror noen det bare er en tilfeldighet at helten over alle helter i denne barndommens
260 sukkertøyhimmel...er en grådig og egosentrisk milliardær med flosshatt og svømmeføtter? En and som riktignok ikke driter penger, men i det minste bader

i dem?

265 For så vidt ser vi det samme i dagens eldreomsorg. Når mennesker etter et langt yrkesliv havner på gamlehjemmet, da mener vi at det endelig er tid for litt kultur igjen. Da oppmuntrer vi til trolldugg og vannfarger og alle slags skapende aktiviteter. Da må de gjerne sitte og flette peddikk alle sammen. Fordi oldingen - på samme måte som barnet - står utenfor produksjonssystemet. Han/hun er
270 ingen "produsent". Og følgelig ingen trussel mot den lille gangetabellen. Det er for sent. Han/hun kan ikke lenger gjøre noe til eller fra. Altså skader det ingen om fantasien blir sluppet løs igjen. Da kan vi - rent symbolsk - gjerne få "gå i barndommen"...

275 Det er dette vi har å kjempe mot. Alle vi som sitter her. Vår oppgave er å beskytte barn og ungdoms fantasi og skaperglede. Slik at så mange som mulig overlever angrepene fra en snusfornuftig voksenverden, som mener det er viktigere å kjøpe aksjer i utlandet enn å gi alle norske barn en banjo ved fødselen.

280

Våger vi også å snakke om kvalitet? At noen brødsriver smaker bedre enn andre? For det gjør de jo. Det ene er ikke like bra som det andre, og det er slett ikke det samme hva vi får i oss - selv om mange liker å tenke slik og derfor aldri kommer lenger inn i bokhandelen enn til bestselgerstablene utenfor
285 inngangsdøren. Digresjon: siden Norge alltid har forsøkt å dilte etter store nasjoner som vi skulle ønske vi kunne sammenligne oss med ... så driver vi nå, på tradisjonell nord-amerikansk måte og måler verdien og viktigheten av alt mulig i kroner og øre. Selv i Dagsrevyen (som i mange år holdt seg så edruelig at den nærmest ble mobbet av mer berusede mediefolk) - selv i Dagsrevyen anses nå hva
290 som helst for å være godt og verdifullt og interessant og spennende utelukkende fordi det er populært og selger. For når noe topper listene ... da vinner det jo også på en måte, og når det vinner så må det jo være best, ikke sant? Og da trenger vi ikke å tenke selv lenger, for det har mange andre allerede gjort for oss. (Eat shit! Five billion flies can't be wrong!)

295

Men den irriterende sannhet er: Man trenger trening og kunnskap her som overalt ellers. Øyet og øret må øves opp. Og tanker og synspunkter må jogges og luftes litt. Helst regelmessig. Det er ellers rent utrolig hvor fort det kan legge seg støv på hjernen og dannes bevisstløse fettlag rundt selv de mest grunnleggende
300 menneskelige følelser. Derfor: Man skal ha besøkt relativt mange gallerier for å

forstå at elg i solnedgang er møl, og at masseproduserte spansk-italienske bilder av barneansikt med dådyrøyne og liten tåre på kinnet, er første skritt på veien til sosialpornografi. Man trenger å lese en del bøker før man begriper at de fleste
305 ukebladnoveller og kioskromaner hører hjemme i papirkurven. Og jeg gjentar: Hvorfor skal det liksom være snobbete eller arrogant å sette fingeren på slike ting? Er det noen som for alvor mener at det er spesielt blærete om man forsiktig antyder at det er en viss forskjell på å se en fotballkamp i norsk 7. divisjon og et møte mellom Manchester United og Barcelona? Det er jo fotball begge deler -
310 og det ene kan kanskje være like bra som det andre? Ballen er rund, ikke sant? (Du kan jo prøve å si det der, for eks. på Ullevål stadion neste søndag. Men når det gjelder samtaler om bøker, da er det liksom helt greit å si sånt!).

Smak og behag kan ikke diskuteres - sies det. En påstand som er blitt gjentatt så
315 ofte at den nesten kan forveksles med et tankefullt ordsprog. Slik prøver man å holde opp et skjold for å verne smakløsheten - eller finne en unnskyldning for det jeg uten å nøle vil kalle «Dårlig smak». For er det noe som kan - og ikke minst bør diskuteres - så er det vel nettopp smak og behag!

320 Så hva skal vi gjøre? Vi må vise frem. Vi må peke på. Vi må slutte å justere våre meninger etter siste gallup, men i stedet våge å påvirke. Vi må be folk sammenligne. Vi må lære barn og ungdom å velge. Og først og fremst må vi vise hverandre hvor ufattelig mye vi har å velge mellom!

325 Jeg leker at alt hva mennesker gjennom årtusener har frembragt av musikk, kunst og litteratur, alle tanker og ideer ... at alt dette finnes på et stort, imaginært roteloft. Døren står åpen for alle. Hadde den vært låst, ville jeg brutt meg inn. For her oppe går jeg omkring så ofte jeg kan. Uten dette loftet kunne jeg aldri ha skrevet. Jeg lytter. Jeg fotograferer og tar avstøpninger, noterer, skriver av. Snur
330 og vender. Leter etter fragmenter jeg har bruk for - biter som passer sammen med de bitene jeg har i mitt eget hode. Og jeg føler ikke at jeg hverken låner eller stjeler. Jeg betrakter alt som mitt eget. Eller rettere sagt: som vårt. For hva er kreativitet? Det finnes mange forskjellige forsøk på definisjoner. Mitt er slik: Kreativitet - det er den evnen vi har til å mestre våre egne assosiasjoner. Og
335 kanskje kan det her også være på sin plass å minne om at man blir ikke maler av å betrakte naturen, man blir det ved å se på malerier. Ved å betrakte andres bilder. Det er ikke naturen som gir oss lyst til å bli kunstnere, det er kunsten som inspirerer oss til å bli kunstnere. På samme måte er det ikke livet og tilværelsens forskjellige tildragelser som gir oss lyst til å bli forfattere. Du får lyst til å skrive

bøker, fordi du har lest bøker. Kunst og litteratur avler kunst og litteratur. Sånn er det. Og det skal vi huske på - hver gang vi går opp den tenkte loftstrappen.

345 La meg et øyeblikk få være litt mer optimistisk enn jeg pleier. For når jeg tenker på hvilken betydelig plass og rolle teknologi og sosiale medier har i barn og unges tidsbruk og kommunikasjonspraksis, så blir jeg faktisk litt optimistisk og forsiktig begeistret. Jeg tror det vil påvirke deres forhold til kunst, både som publikummere og som kreative medskapere. Jeg tror nemlig at vi er i ferd med å se begynnelsen på en generasjon som (i motsetning til sine foreldre) ikke bare
350 nøyter seg med å være konsumenter, men like gjerne velger å skape selv. En ungdom som ønsker å lage sine egne bilder, sin egen musikk, sin egen litteratur. Helt uten respekt for hva vi andre måtte mene. Og når for eksempel flere tusen unge hvert år velger å mure seg inne i vikingskipet på Hamar for å programmere og dyrke felles spillinteresser, så oppfatter jeg dette utelukkende positivt. Jeg tror
355 den kulturelle fremtid blir mangfoldig og velsignet anarkistisk.

Og derfor - helt til slutt - derfor trenger vi denne nye barne og ungdoms-portalen for kunst og kultur. Det er på høy tid. Og det tjener kulturrådet til ære at de bygger den for oss. Lykke til!

360

Kilde

www.periskop.no

Emner

Barn, Festtale, Kultur, Kulturpolitikk, Kunst, Litteratur

365

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/smak-og-behag-kan-diskuteres>

370

375